

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ÎMPREUNĂ CU DUMNEZEU

CONFERINȚE DESPRE RETRAGERE

Anthony de Mello

Traducere:

Anca Zaharia

EDITURA MIX
CRISTIAN 2019

Carte recomandate

Carte recomandate

Carte recomandate

Carte recomandate

Carte recomandate

Carte recomandate

Carte recomandate

CONȚINUT

Introducere.....	ix
1 Primirea Sfântului Duh.....	1
2 Retragera apostolului	15
3 Îndrumări pentru începerea unei retrageri	39
4 Cum să vă rugați	63
5 Legile rugăciunii	87
6 Rugăciunea de cerere și legile sale.....	117
7 Mai multe „legi” ale rugăciunii.....	133
8 Rugăciunea lui Iisus	145
9 Rugăciunea comună.....	179
10 Căința	205
11 Pericolele căinței	221
12 Aspectul social al păcatului	243
13 Metoda benedictină de rugăciune	255
14 Împărăția lui Hristos	265
15 A cunoaște, a iubi și a urma pe Hristos	277
16 Meditație asupra vieții lui Hristos	299
Anexă: Recomandări pentru rugăciune.....	317

Respect pentru oameni și cărți
nu ne găsească râvnind. Mă rog ca Sfântul Ignatius
să aibă motive să fie mândru de noi..."

Parmananda R. Divarkar, Ordinul Iezuit
Bombay, 2 iunie 1990

PRIMIREA SFÂNTULUI DUH

Vreau să poziționez această retragere în contextul Bisericii și al lumii de astăzi. Ne-am adunat aici pentru o perioadă de tăcere, rugăciune și retragere într-o vreme când Biserica e în criză și lumea are nevoie disperată de pace, dezvoltare și dreptate. Nu am putea fi pe drept acuzați de fugă de realitate? Ne putem permite luxul unei retrageri de 8 zile când casa este în flăcări și fiecare mână de ajutor disponibilă e necesară pentru a stinge focul?

Fugim de realitate?

Vreau să continui cu această comparație. Casa arde într-adevăr. Dar mulți dintre noi, în mod tragic, n-au nicio motivație de a stinge focul; mai degrabă ne-am ține ocupați cu micile noastre lumi și micile noastre vieți. Mulți dintre noi sunt prea orbiți ca

să vadă focul măcar – observăm doar ceea ce ne satisface. Și chiar presupunând că suntem înzestrați cu motivație și simț al văzului, la câți dintre noi nu le lipsește forța de a lupta perseverent cu focul? La câți dintre noi nu le lipsește înțelepciunea și reflecția pentru a găsi cele mai bune și mai rapide mijloace pentru a stinge focul? Și apoi mai avem și atât de mult egoism care stă în calea îndeplinirii sarcinii – un egoism care ne face să ne punem piedici unii altora chiar și atunci când intențiile ne sunt bune.

Retragerea în sine chiar pare ca un lux și o fugă de realitate. Dar este genul de lux pe care și-l permite un general care se retrage din prima linie de luptă pentru a-și acorda timp să reflecteze și să se prezinte cu un plan de bătălie mult mai eficient. Este acel tip de fugă de realitate care ne va întări motivația, ne va deschide inimile, ne va ascuți vederea, ne va da energie să ne avântăm cu inima și mai deschisă în sarcinile pe care Dumnezeu ni le-a împărțit în lume. Dag Hammarsjold, misticul care a devenit secretarul general al ONU, avea atât de multă dreptate când a scris în jurnalul său: „În era noastră, calea spre sfințenie trece în mod obligatoriu prin lumea de acțiune.” Contemplăm și ne rugăm să ne re-creăm

și să ACȚIONĂM mai energic și mai eficient întru gloria lui Dumnezeu și beneficiul lumii.

Cea mai mare nevoie a Bisericii

Biserica trece printr-o perioadă de haos și criză. Acesta *nu* e neapărat un lucru rău. Criza este provocarea de a crește. Haosul precedă creația – presupunând, și aceasta e o mare condiție, ca spiritul lui Dumnezeu să vegheze asupra lui.

Cea mai mare nevoie a Bisericii de azi nu e o nouă legislație, nici o nouă teologie, o nouă structură, noi liturghiile – toate acestea, dar fără Duhul Sfânt, sunt ca un trup mort, fără suflet. Avem nevoie disperată de cineva care să ne ia inimile de piatră și să ne dea în loc altele de carne; avem nevoie de o infuzie proaspătă de entuziasm și inspirație și curaj și forță spirituală. Trebuie să perseverăm în misiunea noastră, fără descurajare sau cinism, cu credință nouă în viitor și în oamenii pentru care lucrăm. Cu alte cuvinte, avem nevoie de o nouă revărsare a Sfântului Duh asupra noastră.

Să explic asta mai clar: avem nevoie de oameni încărcăți de Duh Sfânt. Acesta lucrează

prin oameni. Mântuirea vine prin oameni. „Era un om trimis de Dumnezeu, al cărui nume era Ioan”, citim în ajunul sosirii lui Hristos. Un om, nu un plan, nu un proiect, nu un mesaj. „Ni s-a născut un copil, ni s-a dat un fiu” – Dumnezeu ne-a salvat nu cu un „plan de salvare”, ci printr-un om, Iisus Hristos, un om cu Duh Sfânt puternic... Duhul Sfânt nu se pogoară asupra clădirilor, ci asupra oamenilor; pe oameni îi miruiește, nu planurile; circulă prin inimile și sufletele oamenilor, nu prin cele mai noi mașinării.

Așa că a spune că Biserica are nevoie disperată de o infuzie proaspătă de Duh Sfânt înseamnă să spunem că are nevoie de o întreagă armată de oameni plini de duh. De asta ne-am adunat în acest loc de retragere. Am venit aici cu speranța de a deveni oameni plini de duh. Ne-am retras cu atitudinea și așteptarea în care s-au retras apostolii la întâlnirea dinaintea Rusaliilor.

Cum să avem Duhul Sfânt

Nimic nu e mai sigur decât asta: nu putem avea Duhul Sfânt prin efortul făcut de unul singur. Nu

poate fi „câștigat”. Nu putem *face* absolut nimic ca să-l primim. Este un dar pur al Tatălui.

Problema pe care o avem este aceeași pe care au avut-o și apostolii. Și ei, ca și noi, aveau nevoie de Duh Sfânt pentru apostolat. Iisus i-a îndrumat cum să primească Duhul Sfânt. El a spus: „Trebuie să *așteptați* să se împlinească promisiunea Tatălui, despre care m-ați auzit vorbind; Ioan, după cum știți, a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duh Sfânt și, în câteva zile de acum... veți *primi putere* când Duhul Sfânt se va pogorî asupra voastră; veți duce mărturie despre Mine în Ierusalim, în Iudeea și Samaria și până la capătul pământului”.

Iisus a spus AȘTEPTAȚI. Nu poți face să apară Duhul Sfânt. Poți doar să *aștepti* ca el să vină. Și asta e ceva ce sărmana noastră natură umană găsește dificil de făcut în lumea modernă. Nu putem aștepta. Nu putem sta locului. Suntem prea neliniștiți, prea nerăbdători. Trebuie să fim în miezul evenimentelor. Mai degrabă ne-am supune multor ore de muncă grea decât să îndurăm durerea așteptării în nemișcare a ceva ce ne depășește puterea de control; ceva al cărui timp de sosire nu ne este cunoscut. Dar trebuie să așteptăm; așa că așteptăm

și așteptăm și așteptăm – și nimic nu se întâmplă (sau, mai degrabă, nimic din ceea ce putem percepe noi, cu vederea noastră spirituală nerafinată), așa că obosim să așteptăm și să ne rugăm. Ne simțim mai bine „lucrând pentru Dumnezeu”, așa că ne afundăm din nou în activitățile zilnice. Totuși, Duhul Sfânt este dat doar celor care așteaptă, celor care-și deschid zi de zi inima către Dumnezeu și către Cuvântul Lui în rugăciune, celor care investesc ore în șir în ceea ce pare o pură risipă de vreme pentru mințile noastre orientate spre producție.

Citim în *Faptele Sfinților Apostoli 1:4*: „Și cu ei petrecând, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui, pe care (a zis El) ați auzit-o de la Mine...” Nu părăsiți Ierusalimul. Din nou, rezistați impulsului de a vă ridica și a face ceva înainte de a fi eliberați de nevoia de a acționa; de impulsul de a vorbi cu ceilalți despre ceva ce nu ați trăit încă. Odată ce Duhul Sfânt va veni, „veți aduce mărturie pentru Mine în Ierusalim... până la sfârșitul veacurilor”. Dar nu mai devreme, căci atunci veți fi martori mincinoși – sau, în cel mai bun caz, veți insista să convingeți, dar nu veți fi apostoli. Cei care insistă sunt oameni nesiguri pe

ei, care se forțează să-i convingă pe ceilalți, astfel încât ei înșiși să devină mai puțin nesiguri.

Iisus a spus: „Veți primi putere...” A *primi* este un cuvânt precis. Iisus nu se așteaptă ca noi să producem puterea, pentru că acest tip de putere nu poate fi produsă, oricât ne-am strădui. Poate fi doar primită. Îmi amintesc aici de o fată care a spus: „Am participat la zeci de seminarii de la care am cules cel puțin 100 de idei frumoase. Ce îmi trebuie acum nu mai sunt alte idei frumoase, am nevoie de *putere* pentru a pune în practică măcar una dintre acele idei!” Acesta este motivul pentru care o retragere nu este un seminar: nu sunt prelegeri, nu sunt discuții de grup, ci doar multă liniște și rugăciune și abandonare în fața lui Dumnezeu.

Ce să faci, concret: atitudinea

Pentru rugăciunea de mâine dimineață și, dacă vreți, pentru toate rugăciunile zilei de mâine, vreau să vă recomand o atitudine și un mod de punere în practică. Atitudinea este una de mare așteptare. Sfântul Ioan al Crucii spune că o persoană primește de la Dumnezeu atât cât așteaptă de la Dumnezeu.

Dacă aștepti puțin, în general vei primi puțin. Dacă aștepti mult, vei primi mult. Ai nevoie de un miracol al grației divine în viața ta? Atunci trebuie să te aștepti ca miracolul să aibă loc. De câte miracole ai avut parte în viața ta? De niciunul măcar? Asta e doar pentru că nu ai așteptat vreunul. Dumnezeu nu te dezamăgește niciodată dacă ai așteptări mari de la El; te poate face să aștepti sau îți poate oferi totul deodată; sau poate veni brusc și neașteptat la tine, ca un „hoț în noapte”, ca să folosim expresia lui Iisus. Dar cu siguranță va veni, dacă tu te aștepti să vină.

Cineva a spus cu adevărat că păcatul împotriva Duhului Sfânt este să nu mai crezi că poate schimba lumea; să nu mai cred că mă poate schimba pe mine. Acesta este un tipar mai periculos decât al ateului care spune că „Dumnezeu nu există”, pentru că cel care se îndoiește de Duhul Sfânt, dar spune că totuși crede în Dumnezeu, se aruncă orbește într-un ateism practic pe care cu greu îl conștientizează. El spune: „Dumnezeu nu mă mai poate schimba. Nu are dorința și puterea să mă transforme și să mă ridice din morți. Știu asta, pentru că am încercat totul. Am participat la atâtea retrageri, m-am rugat cu înfocare, am avut atâtea bunăvoință – dar

nimic nu s-a întâmplat, chiar nimic”. Dumnezeu acestui om este, pentru toate scopurile practice, un Dumnezeu mort – nu Dumnezeu care, ridicându-l pe Iisus din morți, ne-a demonstrat tuturor că nimic nu este imposibil pentru El. Sau, ca să folosesc expresia minunată a Sfântului Pavel care vorbește despre Avraam în Epistolele către Romani 4, El este Dumnezeu în care Avraam și-a pus încrederea, „Dumnezeu care învie morții și care invocă lucruri care nu există ca și cum ele ar exista deja. Când speranța părea lipsită de speranță, credința lui Avraam era că El va deveni *părintele multor neamuri*, așa cum îi fusese spus: «Aceasta va fi moștenirea ta.» Fără să-i slăbească credința, și-a contemplat corpul, care era ca și mort (căci avea peste 100 de ani), și pân-tecele sterp al Sarei, și niciodată nu s-a îndoit de promisiunea lui Dumnezeu, ci rezistând în credința lui, L-a cinstit pe Dumnezeu, cu ferma convingere că El are puterea de a îndeplini ce a promis”.

Ce să faci, concret: punerea în practică

Vă recomand să citiți asiduu din *Luca 11:1-13*. Citiți iar și iar și întrebați-vă: care e răspunsul meu

la vorbele lui Iisus: „Cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da Duh Sfânt celor care îl cer de la El”?

Așteptați până simțiți suficientă încredere în cuvintele lui Iisus pentru a cere Duh Sfânt cu încredere deplină. Și apoi cereți! Cereți în mod repetat, cereți serios, cereți tot mai mult, cereți fără sfială, ca acel om care bate noaptea la ușa prietenului și nu acceptă să fie refuzat. Sunt unele lucruri pe care i le putem cere lui Dumnezeu cu o singură mențiune, „dacă aceasta este voia Ta”. Aici nu e necesară mențiunea aceasta. E clar că e voia lui Dumnezeu, e *promisiunea* Lui clară să vă ofere Duhul Sfânt. Ceea ce lipsește nu e dorința Lui de a vi-l oferi, ci a) *credința voastră că El vrea să vi-l ofere* și b) *cererile voastre constante*.

Așa că nu ezitați să investiți mult timp în a cere Duh Sfânt și faceți asta neobosit. Rugați-vă astfel: „Dă-ne Duhul lui Hristos, Doamne, căci fiii tăi suntem”. Sau: „Pogoară-te, Duh Sfânt, pogoară-te, Duh Sfânt!” Orice solicitare e bună: doar roștiți cuvintele fără grabă, cu atenție, cu seriozitate. Repetați de sute de ori, de mii de ori, de zeci de mii de ori.

Sau cereți fără vorbe. Doar ridicați privirea spre cer sau spre altar în liniște, implorând. Dacă sunteți singuri în camera voastră, luați în considerare să faceți asta nu doar din privire, ci cu întregul vostru corp - ridicați mâinile spre cer sau aplecați-vă constant spre podea.

S-ar putea ca aceasta să nu fie „meditație”. S-ar putea să nu vă provoace mari introspecții sau „iluminări”. Dar e *rugăciune*. Și Duhul Sfânt este oferit ca răspuns la *rugăciunea* sinceră, nu ca răspuns la meditația inteligent chibzuită. Rugați-vă nu doar pentru voi, ci pentru noi toți - pentru întregul grup. Nu spuneți „Dă-mi!”, ci ”Dă-ne!”

Și dacă vreți ca rugăciunea să atingă un maximum de putere și intensitate, faceți ce au făcut apostolii în așteptarea Duhului dinaintea Rusaliilor - rugați-vă cu Maria. Sfinții ne asigură că nu se știe ca vreodată să fi căutat cineva mijlocirea Fecioarei Maria sau să se fi refugiat în protecția ei și să fi rămas fără ajutor. Puteți face ca această experiență a sfinților să fie și a voastră dacă veți cere ajutor Fecioarei Maria pentru toate nevoile voastre. Veți ști că ea răspunde rugăciunilor pline de ardoare pentru că ați trăit acest lucru și l-ați experimentat